

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 06

Các vị đồng học, xin chào mọi người!

Xin mời xem câu thứ tư phần chánh văn của Cảm Ứng Thiên: **“Toán giảm tắc bản hao, đa phùng vu hoạn”** (giảm thọ thì nghèo khó hao tổn, gặp nhiều buồn lo hoạn nạn), đây là một câu, cũng là nói đến một sự việc. Từ câu này đến câu thứ chín: **“Toán tận tắc tử”** (tuổi thọ hết thì phải chết) đều là nói rõ một cách tỉ mỉ chân tướng sự thật này. Thế nào gọi là **“toán”**? **“Toán”** là tính toán, cũng chính là chúng ta thường nói tăng giảm cộng trừ. Vận mệnh đương nhiên là có, do nghiệp đời trước đã tạo mà cảm đến quả báo. Nếu trong đời này không làm việc đại thiện đại ác thì đại khái vận mạng của cả đời sẽ diễn ra theo số mạng đã định. Đây chính là thông thường người ta gọi là số phận, ngạn ngữ gọi là **“Nhất sanh giai thị mạng, bán điểm bất do nhân** (cả đời đều do số mạng, không có một chút nào do con người quyết định)”. Đây là nói không có làm những việc đại thiện đại ác.

Nhưng nếu bạn phát tâm hành thiện thì cái thiện trong số mạng của bạn sẽ tăng thêm. Nếu như bạn tạo ác thì phước báo đời trước mà bạn đã tu sẽ bị giảm đi, cho nên ngày ngày đều có tăng giảm cộng trừ. Chúng ta khởi tâm động niệm lời nói việc làm, mỗi ngày đều có tăng giảm cộng trừ. Nếu mức độ tăng giảm cộng trừ không lớn thì vận mạng của bạn vẫn sẽ bị người khác tính ra được rất chính xác. Vận mạng cá nhân như vậy, vận mạng gia đình cũng như vậy, là gia vận, đoàn thể cũng không là ngoại lệ, thậm chí đến quốc gia, thế giới. Trên thế giới có rất nhiều nhà tiên tri nói về kiệt hưng họa phước của thế giới. Đây là nói cái lớn, nó đều có một định số.

Định số không phải Phật Bồ-tát định cho bạn, cũng không phải thần linh định cho bạn. Ai định cho bạn vậy? Vận mạng cá nhân là do chính

mình tạo tác; gia vận của bạn là tạo tác của người cả nhà, là cộng nghiệp của người cả nhà; quốc vận là cộng nghiệp của người cả một nước; thế vận là cộng nghiệp của tất cả người trên thế giới. Xem bạn tạo tác như thế nào thì biết được sẽ có quả báo như thế nào. Nhân thiện nhất định được quả thiện, nhân ác nhất định cảm ác báo, đây là chân lý. Chư Phật Bồ-tát xuất hiện ở thế gian thuần thiện vô ác, vẫn không rời khỏi chân lý của nhân quả.

Kinh Pháp Hoa nói: “Nhất thừa nhân quả”, kinh Hoa Nghiêm nói: “Ngũ châu nhân quả”. Đều không rời khỏi định luật của nhân quả. Cho nên, Phật pháp mới nói “*vạn pháp giai không, nhân quả bất không*”. Nhân quả vì sao bất không? Nhân quả chuyển biến bất không, nhân sẽ biến thành quả, quả lại biến thành cái nhân mới; nhân quả vĩnh viễn tuần hoàn, vĩnh viễn luân chuyển, đây gọi là nhân quả bất không. Những nghiệp nhân quả báo, kiết hung họa phúc này vĩnh viễn tuần hoàn, đây chính là tương tục bất không. Đây là đại đạo lý, là chân tướng sự thật.

Phật dạy chúng ta lìa tướng. Không thể chấp trước tướng thế gian, cũng không thể chấp trước tướng Phật pháp. Trong kinh Kim Cang nói rất hay: “*Pháp còn nên xả, huống hồ phi pháp*”. Cái pháp đó là Phật pháp, “Pháp còn nên xả”, chính bởi vì Phật pháp là do duyên sanh. Pháp do duyên sanh không có tự tánh, “*đương thể giai không, liễu bất khả đắc*” (bản thể đều là không, không thể nào nắm lấy được). Thế pháp, Phật pháp đều không ngoại lệ, cho nên đều không thể chấp trước; phân biệt chấp trước thì sai. Quả thật có thể làm được không phân biệt, không chấp trước thì thế pháp và Phật pháp không có gì khác biệt. Những đạo lý này trong kinh điển Đại thừa nói rất nhiều. Phải tỉ mỉ mà quan sát hết thấy hiện tượng thì chúng ta mới có thể thật sự có được thọ dụng, phá mê khai ngộ lìa khổ được vui.

Chúng ta quan sát hoàn cảnh sinh hoạt hiện nay, cả thế giới đều đang động loạn. Đáng sợ nhất là chúng sanh tạo nghiệp. Nghiệp tạo tràn đầy thì quả báo sẽ hiện tiền. Người xưa nói, người làm ác mà hiện tại

vẫn chưa nhận lấy ác báo, không phải là không báo, chỉ là thời giờ chưa đến. Những sự thật này, trong lịch sử có ghi chép, toàn bộ lịch sử đều là dựa theo nhân duyên quả báo mà ghi chép. Những hiện tượng ngày nay bày ra trước mắt chúng ta, chúng ta xem người hiện nay họ đang nghĩ gì, họ nói gì, họ làm gì, quả báo tương lai là thiện, là ác; là kiết, là hung; là họa, là phước, chẳng phải đã rõ ràng rồi hay sao?

Người trong đời quá khứ tu phước, đến đời này không biết tiếp tục tu phước, mà chỉ chuyên môn tạo ác thì phước của họ dần dần bị giảm đi. Đây chính là “*Toán giảm*”. “*Bần*” là tiền tài bị mất hết. “*Hao*” là hao tổn. Hao tổn đến mức nghiêm trọng là nhà tan người mất, thậm chí đến quốc gia diệt vong. “*Đa phùng ưu hoạn*”. Ngày nay chúng ta sống ở thế gian này, hai câu nói này đích thực là miêu tả đời sống hiện tại của chính chúng ta. Chúng ta trong đời quá khứ cũng xem là có tu được chút phước báo, đời này tạo ác, ác báo vẫn chưa hiện tiền, vẫn còn dư phước để hưởng, phước báo trong đời quá khứ đã tu không nhỏ. Do đây có thể biết, trong đời này của chúng ta, nếu như không làm ác mà còn nỗ lực làm thiện thì phước báo trong đời này của chúng ta chắc chắn là vượt hơn hiện nay rất nhiều.

Những đạo lý này, nếu như không phải là người thật sự hiểu thấu đáo thì dù bạn nói cho họ nghe, họ sẽ không tin tưởng. Vì sao họ không tin tưởng? Vì họ mê rồi, mê quá sâu. Loại mê hoặc này không phải là không có nguyên nhân. Hiện tại những gì họ thấy được, tiếp xúc được, dường như không giống như người xưa đã nói. Lời của người xưa dường như là một loại lý tưởng, không phải là sự thật. Những sự thật mà họ thấy được không phải là như vậy, họ tin tưởng những chân tướng sự thật mà họ thấy được. Kỳ thật, họ thấy sai rồi, chúng ta có thể khẳng định là họ thấy sai, vì sao có thể nói khẳng định như vậy? Tâm của người xưa là trạng thái tịnh, còn người hiện nay tâm khí xốc nổi, tâm là động. Giống như mặt nước, mặt nước khi bình lặng thì giống như tấm gương, mọi thứ

chiếu vào đèn thấy được rất rõ ràng; nếu như trên nước khởi lên sóng thì đương nhiên không thể thấy được hình ảnh rõ ràng.

Từ đạo lý này các vị hãy tỉ mỉ mà suy nghĩ, tâm người thanh tịnh thì nhìn cái gì cũng thấy được rõ ràng, tâm người lăng xăng thì nhìn cái gì cũng nhất định sẽ thấy sai. Cho nên chúng ta tin tưởng giáo huấn của Phật Bồ-tát, tin tưởng giáo huấn của cổ Thánh tiên Hiền. Chúng ta dựa vào cái gì mà tin tưởng? Tâm của các Ngài thanh tịnh, các Ngài ô nhiễm ít hơn so với chúng ta. Tâm tư hiện tại của chúng ta là sóng to gió lớn, việc này chúng ta phải rõ ràng. Tâm của chúng ta bị ô nhiễm nghiêm trọng. Một ngày từ sớm đến tối, thị phi nhân ngã, tham-sân-si-mạn ngày càng tăng trưởng, vậy thì chúng ta đối với sự lý của vũ trụ nhân sinh làm sao có thể nhìn được rõ ràng? Ý theo vọng tưởng, chấp trước của chính mình mà làm việc thì có lý nào mà không tạo ác nghiệp?

Ngày nay học Phật, nếu muốn có thành tựu, nếu muốn có được một chút thọ dụng thì nhất định phải buông xả thành kiến của chính mình. Phải thừa nhận thành kiến của chính mình là sai lầm; phải mau quay đầu, quay đầu là bờ; y theo giáo huấn của Phật Bồ-tát mà tu học, bắt đầu làm từ căn bản. Tam Phước của Quán Kinh dạy chúng ta, làm từ *“hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp”*. Cái gì gọi là hiếu, cái gì gọi là dưỡng, không có ai biết. Thế nào gọi là phụng sự, cũng không có ai biết. Hiện nay mọi người xem thấy những chữ này, tự cho rằng ta đều đã làm được. Họ đều làm được, làm được rất tốt, đều làm được rất viên mãn, vậy thì họ thành Phật Bồ-tát rồi! Hiện nay họ tự tuyên xưng là Phật gì đó tái lai, Bồ-tát gì đó tái lai. Việc này không thể trách họ. Họ tự cho rằng mình thành Phật rồi. Trong kinh Phật nói với chúng ta, người trời Tứ Thiên, người trời Tứ Không cho rằng chính mình thành Phật, thành Bồ-tát rồi. Hiện tại không cần phải đến trời Tứ Không, chính ngay hiện tiền họ đã thành Phật, thành Bồ-tát rồi! Họ hiểu sai rồi! *“Hiếu”, “Dưỡng”,* những chữ này ý

nghĩa rất sâu rộng, sâu rộng không có bờ mé. Chúng ta có thể hiểu được bao nhiêu?

Bồ-tát Đẳng Giác vẫn còn một phẩm sanh tướng vô minh chưa phá, hai chữ “hiếu, dưỡng” này vẫn còn kém khuyết một phần, vẫn chưa viên mãn, đạo lý này ai hiểu? Chúng được quả vị Như Lai cứu cánh viên mãn, thì “hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng” mới làm được viên mãn. Do đây có thể biết, nếu thật sự làm được hiếu dưỡng, phụng sự đặc lực thì bạn liền vào quả vị của Thánh nhân, mức độ thấp nhất là Bồ-tát Sơ Tín Vị của Viên Giáo. Lấy tiêu chuẩn này để nói, khi 88 phẩm kiến hoặc của tam giới chưa đoạn thì bạn không có phần hiếu dưỡng, phụng sự mà Phật đã nói. Cái hiếu dưỡng, phụng sự đó của bạn là pháp thế gian, là việc của sáu cõi luân hồi. Tám mươi tám phẩm kiến hoặc đoạn rồi thì hiếu dưỡng, phụng sự của bạn mới là tiêu chuẩn mà Phật đã nói. Chúng ta có thể làm được tiêu chuẩn thấp nhất hay không? Niệm Phật vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, thật sự vãng sanh rồi thì việc hiếu dưỡng, phụng sự của bạn có thể nói là làm đến được một nửa, đây là theo tiêu chuẩn của Phật. Thế nhưng bạn niệm Phật, một lòng cầu sanh Tịnh Độ, có thể vãng sanh Tịnh Độ hay không? Phải thật vãng sanh thì mới được, niệm Phật mà không thể vãng sanh thì không được. Vì sao không thể vãng sanh? Bạn phải suy nghĩ, nhất định phải tìm ra nguyên nhân không thể vãng sanh và đem loại bỏ đi.

Đại sư Trí Giả dạy cho chúng ta phương pháp, chúng ta tỉ mỉ mà suy nghĩ, Phật Bồ-tát thật là từ bi đến tột đỉnh, dùng phương pháp Ngũ Đình Tâm Quán để giúp chúng ta, làm trợ tu, giúp chúng ta phá trừ những thứ phiền não “thị-phi-nhân-ngã”, “tham-sân-si-mạn”. Phật thật sự có phương pháp tốt, thế nhưng chúng ta không chịu làm theo những phương pháp này. Nếu như y theo phương pháp này mà làm thì sẽ có hiệu quả, cho dù không thể đoạn được ba độc phiền não, nhưng chắc chắn có thể hàng phục được, cũng chính là làm cho phiền não giảm nhẹ

đi. Phiền não nhẹ thì trí tuệ tăng trưởng. Bạn không chịu chăm chỉ nỗ lực tu học, vậy thì không còn cách nào.

Chúng ta vãng sanh phải đạt đến trình độ nào? Phẩm vị thứ năm là mức độ thấp nhất! Đại sư Trí Giả thị hiện cho chúng ta thấy, khi Ngài vãng sanh, đệ tử hỏi Ngài phẩm vị vãng sanh ra sao, Ngài nói là vãng sanh phẩm vị thứ năm. Phẩm vị thứ năm là cõi Phạm Thánh Đồng Cư. Ngũ Đình Tâm Quán hay phẩm vị thứ năm này, thành thật mà nói, tất cả chúng sanh đều có thể làm được. Đại sư Trí Giả dạy cho chúng ta phương pháp này và cũng chính Ngài làm ra tấm gương điển hình. Thật là từ bi đến cùng cực!

Chúng ta bình lặng mà quan sát thế gian này, quan sát hoàn cảnh đời sống của chính mình, ngày nay chúng ta đích thực là “*đa phùng vu hoạn*”. Có mấy người ở thế gian này mà thân tâm có được cảm giác an toàn? Sống ở thế gian này không có cảm giác an toàn, bạn nói xem đáng thương biết bao, thống khổ cỡ nào! Đây là chúng ta bất hạnh sanh vào thế gian động loạn này. Thế gian đại loạn, chúng ta có thể đạt được thân tâm an ổn hay không? Có thể. Chỉ có ở trong Phật pháp, chỉ có ở trong giáo học của Thánh Hiền thì chúng ta có thể đạt được. Đó chính là nhất định phải hiểu rõ những chân tướng sự thật này. Biết được chính mình từ đâu đến, biết được chính mình sẽ đi về đâu, biết được thế gian này trùng trùng nghiệp nhân quả báo thì tâm của chúng ta mới có thể an, gọi là “*lý đắc tâm an*”. Hiểu tường tận đạo lý thì tâm liền an, bạn không hiểu tường tận những đạo lý này thì tâm của bạn làm sao có thể an được? Những sự việc này chúng ta không thể không biết, không thể không rõ ràng, không thể không học tập. Nếu bạn muốn biết tường tận mà không học tập thì làm sao được? Học còn phải tập; tập là phải thật làm thì bạn mới có thể thật sự lĩnh hội.

Các vị đồng học, hôm qua chúng ta đã giảng đến: **“Thiên địa hữu tư quá chi thần, y nhân sở phạm khinh trọng, dĩ đoạt nhân toán”**. Sau đó nói ra sáu câu. Mỗi câu là một sự việc. **“Toán giảm tắc bản hao, đa phùng ưu hoạn”**. Hai sự việc này đã được giới thiệu. Hôm nay chúng ta xem việc thứ ba, **“nhân giai ố chi”**. “Ố” chính là chán ghét, hay nói cách khác, người tạo ác thì người thiện, người quân tử nhất định sẽ xa lánh họ, sẽ không thân cận họ. Trong Ngọc Xu Kinh của Đạo giáo có câu nói là nếu như có một người không tu thiện nghiệp thì chắc chắn có những quỷ thần đến quấy phá họ, khiến cho thần hồn họ điên đảo, thần trí không rõ ràng. Bất luận họ có địa vị cao thế nào, có tiền tài nhiều đến thế nào, bạn bình lạng mà quán sát thì thấy được họ không phải là người bình thường. Vào thời xưa, những đế vương hết thời, sắp bị mất nước, chúng ta xem thấy rất nhiều trong lịch sử, những người này lòng dạ bất thiện, hành vi bất lương, thiện thần cát tinh đều rời xa họ; ác thần ác quỷ thường hay tìm đến cửa, cho nên hành vi của họ bị người thế gian ghét bỏ. Những việc này đều là sự thật, nhất định không thể xem là mê tín.

Ngày nay khoa học kỹ thuật tuy tương đối phát triển, nhưng sự hiểu biết về thiên địa quỷ thần vẫn rất là mơ hồ. Phải đợi khi khoa học kỹ thuật nâng lên cao hơn, mới phát hiện được tình huống sự thật này, lúc đó cách nhìn của chúng ta, hành vi của chúng ta sẽ thay đổi. Nhưng trước khi khoa học đạt đến trình độ này thì chúng ta phải nên tin tưởng lời của Thánh Hiền. Chư Phật Bồ-tát, đại Thánh đại Hiền không lừa gạt chúng ta. Các Ngài giáo hóa chúng sanh là có trí tuệ, có phương tiện khéo léo, vì sao phải lừa gạt chúng sanh? Tất cả chúng sanh, nếu như phát hiện Thích-ca Mâu-ni Phật cả đời giảng kinh nói pháp, trong đó có một câu nào lừa dối chúng sanh thì những gì Ngài đã nói trong 49 năm, chúng ta có thể hoàn toàn phế bỏ, không tin tưởng Ngài. Vào thời xưa, bậc hiền nhân quân tử thế gian mà còn có thể giữ được cả đời không vọng ngữ, hướng hồ là Phật Bồ-tát, đại Thánh đại Hiền. Chúng ta nhất

định phải ghi nhớ phải hiểu tường tận. Chúng ta có thể tin tưởng lời của Thánh hiền nhân, đây là phước báo của chúng ta; có thể y giáo phụng hành thì chúng ta chắc chắn được đại thiện, đại lợi.

Từ những đạo lý này, cổ đức dạy bảo chúng ta: “Nếu chúng ta gặp phải người ôm lòng oán hận đối với chúng ta, ức hiếp chúng ta, trong những tình huống đó thì chúng ta phải nên làm thế nào?” Người rõ lý thì biết nhẫn nhường. Chúng ta dùng tâm thiện đối đãi với họ, thiên thần chắc chắn bảo hộ chúng ta. Đạo lý này rất sâu. Không hiểu rõ đạo lý này thì chúng ta không chịu làm, còn muốn phản kháng, phản kích. Người thế gian thường nói “đồng cảm với kẻ thế cô”. Người yếu thế luôn dễ dàng có được sự đồng cảm của đại chúng, thiên đạo cũng là như vậy. Người giữ tâm lương thiện, không so đo tính toán với người khác, cho dù bị ức hiếp, bị sỉ nhục, bị bức hại, cũng đều có thể nhẫn chịu, vẫn là dùng cái tâm lương thiện để đối đãi trở lại. Vậy nếu chúng ta bị người ta hại chết thì sao? Hại chết là tốt phước, hại chết thì sanh thiên, không còn ở nhân gian để chịu tội thêm nữa. Khi chúng ta chết thì thiên thần đến đón tiếp, vậy có gì là không tốt chứ? Thế nhưng người ức hiếp người, người hại người, trời sẽ trừng phạt họ.

Người xưa thường nói “*thiên tâm nhân thuật*” (lòng trời đầy nhân ái), đây là nói thiên thần, thông thường ở trong tôn giáo gọi là “Thượng Đế”. Những thiên thần của cõi trời, họ đều có lòng yêu thương, tuyệt đối sẽ không trừng phạt người biết hối cải. Một người làm sai phải biết hối cải, hối cải thì được chư Phật Bồ-tát hộ niệm, được thiên địa quý thần tha thứ, họ không tìm bạn để gây phiền phức. Ngày trước đã làm sai, không hề gì, con người không phải là Thánh Hiền thì làm gì không có lỗi? Có lỗi mà có thể sửa đổi thì không gì tốt bằng. Thế pháp, Phật pháp nói tu hành không gì khác hơn chính là sửa lỗi. Mỗi ngày chúng ta phản tỉnh kiểm điểm, biết lỗi phải sửa.

Biết được lỗi lầm, tôi thường đã nói trong rất nhiều năm, biết được lỗi lầm chính là khai ngộ, sửa đổi lỗi lầm thì gọi là tu hành, phải nỗ lực

mà làm, phải thâm lặng mà làm thì bạn mới được chư Phật hộ niệm, long thiên thiên thần ủng hộ, sau đó mới thật sự đạt được điều như ngày trước Đại Sư Chương Gia dạy tôi: “*Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng*” (trong cửa Phật có cầu liền có ứng). Bạn liền chứng thực được sự cảm ứng đạo giao. Bất luận chúng ta có được thiên phú, khi sanh ra đã biết; hoặc là ngu si, phải nỗ lực cầu học mới biết, thì sự thành tựu đều là như nhau. Cho nên, chúng ta phải phấn đấu, phải nỗ lực.

Người thế gian thường nói “*công đạo tự tại nhân tâm*” (lẽ công bằng ở ngay trong lòng người), vậy đối với người làm ác, chúng ta hà tất phải tính toán nhiều với họ. Cho nên một niệm tâm từ bi, một niệm tâm yêu thương này không những phải vĩnh viễn gìn giữ mà còn phải làm cho nó thêm lớn. Giáo lý nền tảng trong Phật pháp dạy chúng ta phải đoạn tham-sân-si. Tham-sân-si là ba độc phiền não, ngạo mạn là đại phiền não vốn có sẵn nhiều đời, phía trước đã nói qua với các vị. Nếu chúng ta không đoạn ngã si, ngã mạn, ngã tham, ngã ái thì chắc chắn không ra khỏi ba cõi, nếu như không đoạn thì niệm Phật vãng sanh sẽ bị chướng ngại nghiêm trọng. Điều này chúng ta nhất định phải biết, nhất định phải cảnh giác. **Con người ở thế gian chỉ mấy mươi năm nóng lạnh ngắn ngủi, tại vì sao không làm một người tốt?**

Những năm gần đây chúng ta đề xướng “Phong trào bốn tốt” là *Giữ Tâm Tốt, Làm Việc Tốt, Nói Lời Tốt, Làm Người Tốt*. Làm được bốn điều này thì bạn nhất định được phước báo. Kiệt hưng họa phước là báo ứng do chính chúng ta tạo tác, không phải người khác mang đến cho chúng ta, chắc chắn là tự làm tự chịu. Làm ác thì có tai ương, có họa hại; làm phước thì nhất định có kiết, có thiện, có lợi. Thánh nhân thế xuất thế gian phân tích cho chúng ta rất nhiều, không nên thấy người khác tạo ác mà dửng dưng như là họ được phước, họ trải qua ngày tháng rất tốt. Chúng ta phải nên biết, đó là phước báo lớn mà đời quá khứ họ đã vun bồi. Họ làm ác thì chắc chắn tổn đi phước thọ của họ. Tuy là tổn giảm, nhưng họ vẫn còn dư phước nên họ vẫn tiếp tục hưởng phước. Nếu như họ không

tạo ác thì phước của họ càng lớn, thọ mạng của họ càng dài. Chúng ta không có thiên nhãn thông, không có túc mạng thông nên không biết được quá khứ của họ. Người hành thiện tuy hiện tại đời sống rất nghèo khổ, dường như không có được quả báo tốt, đây là nguyên nhân gì? Do đời quá khứ tạo ác quá nhiều nên đời này họ chịu khổ báo. Đời này họ hành thiện, nên khổ báo của họ đã cải thiện được một ít. Loại tăng giảm cộng trừ này, mắt phàm phu chúng ta không thấy được. Thế nhưng nếu tỉ mỉ tư duy, quán sát, bạn cũng có thể thấy được.

Câu kế tiếp nói: “*Hình họa tùy chi*” (hình phạt và tai họa đeo bám theo kẻ ác). Câu phía trước là “*nhân giai ố chi*”(người đời đều chán ghét), cái báo này tương đối nhẹ một chút. Còn cái báo “*hình họa tùy chi*” này thì nặng. “*Hình*” là hình phạt. Bạn vi phạm pháp luật của quốc gia, quốc gia có hình phạt để trừng trị bạn. “*Họa*” là đại tai, đại hung. “*Tùy*” là không rời khỏi bạn. Thái Hư chân nhân nói, nếu người khác dùng tâm hạnh bất thiện để đối với ta, làm cho ta gặp phải những tai nạn thống khổ, ta không những phải tiếp nhận, hơn nữa còn phải dùng thiện tâm, thiện hạnh để đối đãi với họ thì phước đức của ta sẽ thường được sinh ra. Đây là cơ duyên tốt nhất cho mình tu phước, bồi phước.

Phải biết giữa người và người chung sống qua lại là duyên phận. Duyên phận thì có thiện duyên, có ác duyên. Năm xưa tôi giảng kinh ở giảng đường Quang Minh Hồng-Kông. Tôi ở bên đó hai tháng. Giảng đường này là do lão Hòa Thượng Thọ Dã xây dựng. Hiện tại lão Hòa Thượng có lẽ đã 90 tuổi rồi, vẫn còn sống ở New York. Trên giảng đường có một đôi liễn, tôi còn nhớ được rất rõ ràng, câu trên nói: “*Vợ chồng là duyên, có thiện duyên, có ác duyên, oan oan tương báo*”. Câu dưới viết: “*Con cái là nợ, có đòi nợ, có trả nợ, không nợ không đến*”.

Câu đối này đã nói ra hết tất cả những việc của nhân sanh, thấy đều nói rõ ràng. Quan hệ giữa người và người chính là bốn chữ này: “*Án, Oán, Đòi Nợ và Trả Nợ*”. Chúng ta hiểu được những đạo lý, hiểu rõ những chân tướng sự thật này thì bất luận cùng ở chung với bất cứ người

nào, chúng ta đều rất rõ ràng, rất tường tận, chính là những quan hệ như vậy. Nếu như có ân thì hy vọng cái ân này thêm sâu hơn. Nếu như có oán thì oán phải hóa giải. Đây là trí huệ, là thọ dụng chân thật. Chúng ta thiếu nợ người ta thì hân hoan vui vẻ mà trả cho người. Người khác thiếu ta, ta một mực xóa sạch, không nhớ đến nữa. Bạn nói xem, thật là bớt việc. Thường hay giữ cái tâm này, chính là giữ tâm tốt; thường hay làm những việc này, chính là làm việc tốt.

Do đây có thể biết, thiện phước là do chính mình tu, chính mình được thọ dụng; họa phước là do chính mình tạo. Chính mình không chịu tiếp nhận đạo lý này, không chịu tiếp nhận sự thật này, người có ân với ta, nhìn thấy họ có việc nhỏ nhỏ không vừa ý thì liền vong ân bội nghĩa; người có oán đối với ta thì luôn luôn nhớ nghĩ, luôn muốn báo thù; thiếu nợ người ta thì không trả; người ta thiếu nợ mình thì nghĩ hết cách để đòi lại. Đây là tạo tội nghiệp. Cái tội nghiệp này nhất định là đọa ở ba đường. Bạn cùng với những oan gia trái chủ này đòi đòi kiếp kiếp không hề kết thúc. Đây là ngu si, trong Phật pháp gọi là “kẻ đáng thương xót”.

Chúng ta học Phật đã học được đến đâu rồi? Ngay đến những đạo lý chân tướng sự thật này mà còn không hiểu rõ thì chúng ta làm thế nào để tự cầu đa phước đây? Phước báo không phải Phật Bồ-tát cho chúng ta, không phải Thượng Đế cho chúng ta, cũng không phải thiên địa quỷ thần cho chúng ta, mà chính chúng ta phải cầu. Trồng nhân thiện, nhất định được quả thiện; bạn tạo nhân bất thiện, chắc chắn có quả báo bất thiện. Đây là Phật dạy chúng ta trong cuộc sống hằng ngày phải làm người như thế nào, làm thế nào đối nhân xử thế tiếp vật.

Trong kinh Hoa Nghiêm có nói thế gian này của chúng ta là ngũ trược ác thế. Hiện nay có thể nói là trược ác đến cùng tột. “Trược” nghĩa là ô nhiễm, không những hiện nay địa cầu bị ô nhiễm nghiêm trọng, đây là việc mà mọi người đều biết. Có rất nhiều người đang nghiên cứu thảo luận làm thế nào phòng ngừa ô nhiễm, cải thiện môi trường sinh hoạt, họ nghĩ được cũng không tệ. Thế nhưng sự việc này có thể làm được viên

mãn hay không? Khẳng định là không thể! Vì sao chúng tôi khẳng định họ không thể làm được? Bởi vì trong kinh Phật nói rất rõ ràng: “*Y báo tùy theo chánh báo mà chuyển*”. Chánh báo là gì vậy? Chánh báo là lòng người, chánh báo đã bị ô nhiễm rồi, hiện nay rất ít người nhắc đến. Ngày nay tư tưởng chúng ta bị ô nhiễm, kiến giải bị ô nhiễm, đây là tất cả cội gốc của ô nhiễm, mê hoặc điên đảo. Tinh thần của chúng ta bị ô nhiễm đã đến giai đoạn rất nghiêm trọng mà vẫn chưa được mọi người phát hiện một cách rộng rãi, vẫn chưa được xã hội xem trọng, đây là điều rất bất hạnh.

Giáo huấn của Phật-đà, giáo huấn của Thánh nhân, việc lớn thứ nhất chính là dạy chúng ta tu tâm thanh tịnh. Tâm thanh tịnh thì thân liền thanh tịnh. Thân tâm thanh tịnh thì hoàn cảnh đời sống của chúng ta liền thanh tịnh. Nhiều đồng tu nhìn thấy tôi, đều ngưỡng mộ tôi về sự khỏe mạnh, dường như không nhìn thấy sự già yếu, họ hỏi tôi do nguyên nhân gì? Không có nguyên nhân. Đời sống của tôi giống y mọi người, trải qua rất đơn giản. Thế nhưng tôi hiểu được một đạo lý là “tâm thanh tịnh thì thân liền thanh tịnh”. Làm thế nào tu tâm thanh tịnh? Đọc kinh, niệm Phật, giảng kinh. Các vị phải nên biết, đọc kinh, niệm Phật, giảng kinh là thân cận Phật Bồ-tát; ngày ngày thân cận Phật Bồ-tát. Một ngày không đọc kinh, một ngày không niệm Phật, một ngày không giảng kinh thì đã rời xa với Phật Bồ-tát, cúng tượng Phật ở ngay trước mặt cũng không ích gì. Chúng ta phải tâm tâm tương ứng với Phật Bồ-tát, tinh thần kết hợp lại với nhau thì mới được chư Phật hộ niệm. Tự nhiên liền buông xả danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, “tham-sân-si-mạn” của thế gian. Vấn đề là bạn mỗi ngày làm bạn với ai, cùng ở chung với những người nào? Tôi phần lớn thời gian cùng ở chung với Phật Bồ-tát.

Các vị đồng tu đều biết, ngày trước khi Hàn Quán trưởng còn sống, tôi cảm cái ân của bà nên dùng một phần thời gian để lo cho bà. Bà thích đi chỗ nào thì tôi nhất định sẽ cùng bà đến nơi đó. Đưa bà đi chơi mà tôi vẫn dụng công không gián đoạn, tôi niệm Phật, trên người tôi vẫn mang

theo một quyển kinh, có rất nhiều đồng tu ở chung với tôi đều biết. Hiện nay Hàn Quán Trưởng vắng sanh rồi, tôi dùng toàn bộ tinh thần vào đọc kinh, bởi vì tôi còn phải giảng kinh. Tuy giảng được rất thuần thực, nhưng vẫn phải đọc. Không đọc thì làm sao có thể thâm nhập? Nghĩa kinh thì không cùng tận, sâu rộng vô tận.

Người xưa nói “đọc trăm lần không chán”, đó là nói sách vở thế gian, còn kinh Phật thì từ sơ phát tâm đến quả địa Như Lai đều đọc không chán, đều đọc không mệt mỏi. Đọc một lần thì có chỗ ngộ của một lần, có thọ dụng của một lần, siêu phàm nhập Thánh. Đọc kinh như vậy là một pháp môn, một phương pháp. Chúng ta nên biết, người nào có phước nhất trên thế gian? **Người ngày ngày đọc kinh là có phước, người ngày ngày thân cận với Phật Bồ-tát là người có phước báo.** Phật Bồ-tát đối với mọi người là bình đẳng, vì sao chúng ta không thân cận? Phật Bồ-tát trước giờ chưa từng cự tuyệt một người nào, cho dù là người tạo tác ngũ nghịch thập ác, Phật Bồ-tát cũng không trách cứ họ. Hễ họ chịu thân cận Phật Bồ-tát thì quay đầu là bờ. Chúng ta hiểu rõ đạo lý này, biết được chân tướng sự thật này thì phải nên phấn đấu; phải nên mau quay đầu, làm bạn với Phật Bồ-tát gia nhập vào câu lạc bộ Phật Bồ-tát. Bạn nói xem việc này thật là tự tại.

Được rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta chỉ học đến đây.

A Di Đà Phật!